

Sted; det skulde være ganske mærkeligt, om ikke i en Sag, der forlanger en saa omtaalig Behandling som Udvisning af fremmede, Politiet, der jo ikke bestaar af Rigsdagsmænd eller Videnskabsmænd, som er vante til at optræde med den fuldkomne Retfærdighed og Delikatesse, skulde være i Stand til at øve et eller andet Misgreb. Det kan altsaa tænkes, men paa den anden Side kan man haabe, at den nuværende Justitsminister har sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og at han særlig sørger for een Ting: at der ingen Vilkaarlighed finder Sted. Det gaar ikke an. Naar de fremmede behandles paa en Maade, som for dem naturligvis er højst utiltalende, nemlig den, at de efter en længere Tids Ophold her i Landet udvises, maa man kunne forlange, at det sker efter ret sikker baade Teori og Praksis. Jeg har ingen Grund til at tro, at den højtærede Justitsminister ikke vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, jeg har kun opfordret ham dertil. Hvis man i et Udvalg skal undersøge alle de Tilfælde, som har fundet Sted af saadanne Udvisninger i de sidste Aar, tror jeg, at man vil faa et meget betydeligt Arbejde at gøre. Jeg anser det ogsaa for overordentlig vanskeligt at komme til Bunds i saadanne Tilfælde, at komme til Bunds i Politirapporter o. lign., at undersøge, hvad en Vidneførsel i saa Henseende kunde afgive som Materiale for en Undersøgelse.

Jeg vilde være tilbøjelig til paa mit Partis Vegne uden videre at give den højtærede Justitsminister den Bemyndigelse, som han her søger, thi jeg tror, at Administrationen er den eneste Myndighed, der i Øjeblikket kan have tilstrækkelig Viden om saadanne Forhold til derefter at handle. Hvis man vil indskrænke Lovens Bemyndigelse til kun at gælde et Aar, skal jeg ikke have det mindste derimod. Det synes ogsaa, at den sidste ærede Taler, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, i og for sig ikke vilde være imod det, og det kan den højtærede Justitsminister heller ikke have noget imod; han bliver da kun nødt til, hvis Forholdene er de samme, en Gang til at søge den Bemyndigelse, som Loven giver. Ulykken er jo den, at efter at Krigen er afsluttet, er Forholdene ingenlunde blevet regelrette, almindelige, saaledes som de var før, men Krigen vedbliver i Virkeligheden, skønt den er afsluttet; og deraf følger ogsaa saadant et Lovforslag. Men jeg forstaaer det altsaa saaledes, at Lovforslaget skal gaa i Udvalg, og hvis Socialdemokratiets Krav kan tilfredsstilles, vil der fra ingen Side her i Salen blive rejst

Indvending imod, om man forsøger det. Men ellers vilde jeg paa mit Partis Vegne have anbefalet dette Lovforslag til uændret Vedtagelse.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg først takke Tinget for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget. Jeg skal med Hensyn til selve Sagen sige følgende. Man maa ved denne Lovs Anvendelse sondre mellem forskellige Tilfælde, nemlig for det første Spørgsmaalet om Indrejsetilladelse her til Landet, for det andet de Tilfælde, hvor Opholdstilladelse bliver nægtet, og for det tredje det, som Lovforslaget egentlig handler om, Udvisning. Jeg skal sige et Par Ord om hvert af disse Forhold.

For det første med Hensyn til Indrejsetilladelse. Der gaar vi frem efter følgende Princip: Vi overlader til Gesandterne og Konsulerne i saa vid Udstrækning som muligt at udfærdige Indrejsetilladelse her til Landet, det saakaldte Visum, nemlig den Paategning, som finder Sted paa fremmede Pas om, at de paagældende har Lov til at komme her ind i Landet for en kortere Tid. Gesandter og Konsuler har en vidtstrakt Beføjelse til at give dette Visum, naar Forholdene kræver det, dels Handelen, dels Industrien og dels andre Forhold, som nødvendiggør, at vedkommende maa komme herind, fordi det er nødvendigt, at der er et Samkvem mellem de forskellige Lande. Der gælder noget specielt med Hensyn til Forholdet overfor Tyskland i Flensborg. Der er nemlig Forholdet blevet ordnet nu for nylig saaledes, at vi har oprettet noget, der hedder Grænsekort, som giver Tilladelse for Folk til at gaa over Grænsen, hvor som helst og naar som helst de vil. Det er begrænset til Folk, som har Ejendom paa begge Sider af Grænsen, for dem er det joligefrem nødvendigt, at de har denne Adgang, og dette er blevet ordnet for 14 Dage—3 Uger siden. Foruden disse Grænsekort er der vedrørende Befolkningen dernede udstedt en Bekendtgørelse om det, vi kalder den lille Grænsetrafik. Det er for at lette Forbindelsen mellem Folkene dernede, saaledes at Folk fra Flensborg og Omegn kan komme Nord paa, og Folk fra Tønder og Haderslev og Sønderborg Amt kan rejse Syd paa. Det er visse Kategorier af Mennesker, som let faar denne Tilladelse, og for hvem Passet er meget billigt. Det gaar forholdvis let, idet Meningen der er at udvikle en nøje Forbindelse mellem Folk paa begge Sider af Grænsen.

Det var altsaa Indrejsetilladelsen, som ganske kort gaar ud paa, at de vedkom-